

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Jaroslavy Skoumalové a Mgr. Bc. Radovana Havelce, v právní věci žalobce společnosti **TANGENTA-B, spol. s r.o.**, se sídlem České Budějovice, Dobrovodská 130, právně zastoupeného JUDr. Pavlínou Pomijovou, advokátkou v Českých Budějovicích, Lannova 63, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Joštova 8, za účasti Města Bechyně, se sídlem Bechyně, nám. T. G. Masaryka 2, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22.10.2004, č.j. 2R 70/04-Hr, **se zrušuje**, a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4.150,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet JUDr. Pavlíny Pomijové, advokátky v Českých Budějovicích, Lannova 63.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 22.12.2004 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného ve výroku I. tohoto rozsudku.

Rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28.7.2004, č.j. VZ/S120/04-153/4068/04-Gar bylo, v řízení zahájeném dle § 57 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen zákon o zadávání veřejných zakázek), rozhodnuto ve věci návrhu žalobce ze dne 22.4.2004, směřujícího k přezkoumání rozhodnutí zadavatele veřejné zakázky – města Bechyně ze dne 19.4.2004, o námitkách žalobce ze dne 5.4.2004 proti rozhodnutí zadavatele ze dne 31.3.2004, kterým bylo žalobci oznámeno, že s ním nebude uzavřena smlouva o dílo a že bude vypsáno nové výběrové řízení (respektive proti ostatním úkonům zadavatele učiněným při zadávání veřejné zakázky „Dostavba ZŠ Libušina ulice č.p. 164 v Bechyni“, zadávané dle § 49 odst. 1 citovaného zákona). Správní orgán tímto rozhodnutím vyslovil, že zadavatel

porušil ustanovení § 56 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť zrušil zadání veřejné zakázky poté, co uchazeč (žalobce) podal námitky proti rozhodnutí zadavatele ze dne 31.3.2004, kterým mu bylo oznámeno, že s ním nebude uzavřena smlouva o dílo a bude vypsáno nové výběrové řízení. Na základě zjištěného porušení zákona uložil prvostupňový orgán zadavateli (s odkazem na ust. § 60 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek) povinnost zrušit rozhodnutí o zrušení zadání veřejné zakázky ze dne 6.4.2004, a to do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Pokud jde o skutkový stav věci, prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že město Bechyně (jakožto zadavatel) vyzvalo (postupem vyplývajícím z § 49 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek) výzvou pět zájemců k podání nabídky na veřejnou zakázku „Dostavba ZŠ Libušina ulice č.p. 164 v Bechyni“. Rozhodnutím zadavatele ze dne 3.3.2004 byla nabídka předložená žalobcem vybrána jako nejvhodnější. Dopisem ze dne 31.3.2004 bylo žalobci oznámeno, že smlouva o dílo s ním nebude uzavřena s tím, že ve věci bude vypsáno nové výběrové řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 5.4.2004 námitky, na které zareagoval zadavatel dopisem ze dne 19.4.2004. Prvostupňový orgán tento dopis vyhodnotil jako rozhodnutí zadavatele o námitkách. Uvedl, že ač bylo uchazeči (žalobci) zasláno až po uplynutí zákonem stanovené desetidenní lhůty a neobsahovalo poučení o možnosti podat do 10-ti dnů návrh na zahájení řízení u orgánu dohledu (§ 56 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek), lze jej považovat za rozhodnutí o námitkách, neboť žalobce jiné rozhodnutí ve věci svých námitek neobdržel. V opačném případě by bylo dotčeno právo žalobce podat návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele. Šlo přitom nepochybně o reakci na námitky žalobce ze dne 5.4.2004. Dne 28.4.2004 pak prvostupňový orgán obdržel podání žalobce označené jako „Námitky proti úkonům zadavatele“. Z jeho obsahu nebylo zřejmé, že se jedná o návrh ve smyslu § 57 zákona o zadávání veřejných zakázek; ve věci bylo proto provedeno pouze šetření a žalobce byl vyrozuměn o jeho výsledku. Na toto vyrozumění zareagoval žalobce podáním ze dne 15.6.2004, z něhož vyplynulo, že jeho předchozí podání bylo míněno jako návrh na zahájení řízení dle § 57 zákona o zadávání veřejných zakázek. Prvostupňový orgán tedy v tomto směru postupoval dále dle citovaného ustanovení. Pokud jde o právní hodnocení věci, prvostupňový orgán shora popsané skutečnosti vyhodnotil tak, že zadavatel dopisem ze dne 31.3.2004 uchazeči (žalobci) sdělil, že s ním nebude uzavřena smlouva o dílo a bude vypsáno nové výběrové řízení. Uchazeč proti tomuto úkonu podal dne 5.4.2004 námitky, které zadavatel obdržel dne 9.4.2004. S ohledem na tyto skutečnosti měl (ve smyslu § 56 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek) zadavatel po podání námitek povinnost nečinit žádné úkony směřující k dokončení zadání veřejné zakázky; neměl tady ani právo rozhodnout o zrušení zadání předmětné veřejné zakázky. Zadavatel však na zasedání rady města dne 6.4.2004 rozhodl o zrušení zadání veřejné zakázky, což uchazeči (žalobci) sdělil dopisem ze dne 19.4.2004. Tímto postupem zadavatel porušil ustanovení § 56 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek. S ohledem na konstatované porušení zákona rozhodl prvostupňový orgán dále tak, že zadavateli uložil zrušit rozhodnutí o zadání veřejné zakázky ze dne 6.4.2004.

Rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí, na základě ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, změněno tak, že „Návrh uchazeče (...) se podle § 59 písm. b) zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek (...) zamítá a rozhodnutí zadavatele města Bechyně ze dne 6.4.2004 o zrušení zadání veřejné zakázky se potvrzuje, neboť bylo učiněno v souladu s posledně citovaným zákonem“. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný podrobně popsal genezi celé věci, včetně obsahu prvostupňového rozhodnutí. Za zásadní právní otázku označil posouzení vztahu ustanovení § 56 odst. 5 a § 66 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. V této souvislosti vyjádřil názor, dle kterého při použití právní zásady *lex posterior derogat priori* má přednost před dřívějším zákonem zákon pozdější, přičemž pojmy „dřívější“ a „pozdější“ lze chápat

nikoli pouze ve smyslu časovém (kdy je starší zákon rušen zákonem novějším), ale i ve smyslu řazení jednotlivých právních norem v textu zákona. Pokud tedy dvě normy v jednom právním předpisu obsahují vzájemně kolidující pravidla chování, pak se přednostně použije právní norma, která je v textu příslušného zákona či právního předpisu řazena později. S ohledem na tyto skutečnosti je zřejmé, že ustanovení § 66 odst. 1 zákona (ukládající zadavateli povinnost zrušit veřejnou zakázku, nastaly-li zákonem předpokládané okolnosti) mělo být použito přednostně. Ke stejnému závěru je nutno (dle názoru žalovaného) dospět i výkladem zákona dle jeho účelu. Žalobce v této souvislosti uvedl, že účelem zákona o zadávání veřejných zakázek je zajištění hospodárného a účelného nakládání s veřejnými prostředky. Pokud se tento účel dostává zdánlivě do rozporu s dalším účelem zákona, kterým je zajištění rovného přístupu všech uchazečů k veřejné zakázce, ochrana těchto práv uchazečů (možnost bránit se podáním námitek a následně návrhu na přezkum u orgánu dohledu proti krokům zadavatele, které uchazeče ekonomicky poškozují) nachází své hranice tam, kde již postrádá své reálné opodstatnění. O takový případ jde i v situaci, kdy se realizace veřejné zakázky stala nemožnou z důvodů předvídaných v ustanovení § 66 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek a zadavateli tak ex lege vznikla povinnost zadání této veřejné zakázky zrušit. Žalovaný se dále zabýval též posouzením otázky, zda v projednávané věci existovaly důvody opravňující zadavatele k postupu dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Shledal, že tomu tak je, přičemž tyto své závěry podrobněji odůvodnil. Ze všech uvedených důvodů tedy žalovaný naznal, že postupem zadavatele nedošlo k porušení zákona o zadávání veřejných zakázek a nezbylo mu proto, než prvostupňové rozhodnutí změnit v intencích jeho výrokové části.

Jak bylo již výše uvedeno, včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení druhostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce především, jako zcela právně nesprávnou, odmítl interpretaci vzájemného vztahu ustanovení § 56 odst. 5 a § 66 zákona o zadávání veřejných zakázek. Dle jeho názoru je nutno odmítnout již samotnou premisu, ze které vycházel žalovaný, dle které obě citovaná ustanovení vzájemně kolidují. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že se prvostupňový orgán nezabýval materiální stránkou věci, neboť rozhodl pouze o tom, že postup zadavatele byl v rozporu se zákonem o zadávání veřejných zakázek a uložil mu zrušit rozhodnutí o zrušení zadání veřejné zakázky. Věcnou stránkou se zabýval až žalovaný, ten však neprováděl v tomto směru žádná zjištění a navíc jeho hodnocení věci je pouze spekulativní. Pokud jde o samotné zrušení zadání veřejné zakázky, žalobce uvedl, že ve věci vůbec nebyly splněny podmínky vyplývající z § 66 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Dle jeho názoru citované zákonné ustanovení vyžaduje kumulativně splnění následujících podmínek: existence podstatné změny okolností, nemožnost zadavatele tyto okolnosti předvídat, vznik těchto okolností nezávisle na zavinění zadavatele a pominutí důvodů ve veřejné zakázce dále pokračovat. Dle názoru žalobce byl v daném případě naplněn pouze předpoklad nezpůsobení změny okolností zadavatelem. Zadavatel mohl totiž změnu sazby DPH predikovat a navíc sám v dopise ze dne 31.3.2004 uvedl, že ve věci bude vypsáno nové výběrové řízení. Posledně zmiňovaný fakt znamená, že ani zadavatel neshledává, že by pominuly důvody pro realizaci veřejné zakázky, nechce-li pokračovat v započatém výběrovém řízení, ale chce zahájit výběrové řízení nové. Ze všech uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného jako nezákonné zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že i nadále setrvává na svých právních závěrech. K tomu poznamenal, že by bylo proti zásadě hospodárnosti správního řízení (a

v zásadě i proti logice věci), pokud by výklad předkládaný žalobcem byl považován za správný. Zadavatel by totiž měl povinnost vyčkat podání námitek a následně případně i podání návrhu, na jehož základě by bylo zahájeno správní řízení; to vše s vědomím, že veřejné prostředky na vedení správního řízení jsou vynakládány bezúčelně, neboť realizace veřejné zakázky již není možná a po pravomocném skončení správního řízení bude zadavatel stejně nucen zadání veřejné zakázky zrušit. Zákodárce rozhodně neměl v úmyslu připustit toto bezúčelné uplatňování práva na přezkum rozhodnutí zadavatele a v § 66 odst. 1 písm. b) zákona uložil zadavateli povinnost zrušit zadání veřejné zakázky kdykoli v průběhu zadávacího procesu, jakmile objektivně nastane nemožnost její další realizace; předmětné ustanovení přitom zařadil systematicky až na závěr zákona, aby tak určil jeho přednostní charakter před dříve řazenými ustanoveními. Zájem na ochraně procesních práv uchazečů o veřejnou zakázku není, dle jeho názoru, zájmem nadřazeným všem ostatním (absolutním). K otázce oprávněnosti postupu zadavatele při aplikaci § 66 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek žalovaný uvedl, že jakkoli v době vyhlášení předmětné zakázky existovala diskuse o výši budoucích sazeb DPH, konečná podoba těchto změn dána nebyla. Zadavatel z těchto všeobecných informací nemohl činit konkrétní závěr o budoucí nemožnosti realizace veřejné zakázky. Po zadavateli nelze spravedlivě požadovat, aby při svém jednání předikoval podobu budoucí právní úpravy, tedy skutečnost, která žádným způsobem nezávisí na jeho vůli. V době kdy rozhodl o zrušení zadání veřejné zakázky (počátek března 2004) již nicméně byla přesně známa budoucí změna DPH; ve stejné době zadavatel z návrhu smlouvy o dílo předloženého žalobcem zjistil, že ekonomické následky zvýšení DPH ponese on. Kombinaci těchto dvou skutečností tedy lze považovat za podstatnou změnu okolností, za kterých byla veřejná zakázka zadávána, přičemž jde o změnu, kterou zadavatel nezpůsobil a nemohl předvídat, ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Dle názoru žalovaného nelze rovněž přisvědčit tvrzení žalobce, že nemožnost realizovat veřejnou zakázku nenastala objektivně. Jak totiž vyplývá z vyjádření zadavatele ze dne 23.9.2004, následně zadávaná veřejná zakázka měla předmět plnění oproti původní zrušení veřejné zakázce již zredukovaný, a to za účelem snížení celkových nákladů. Z těchto důvodů proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Do probíhajícího soudního řízení vstoupilo, v souladu s ustanovením § 34 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), se souhlasem soudu, v postavení osoby na řízení zúčastněné, Město Bechyně (zadavatel veřejné zakázky). V jeho vyjádření k věci bylo především zdůrazněno, že jediným a skutečným důvodem k rozhodnutí o zrušení zadání veřejné zakázky dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, bylo zvýšení sazby DPH a v důsledku toho podstatné zvýšení ceny díla, na které však město nemělo své vlastní finanční prostředky. Rada města proto dospěla k závěru, že jediným možným řešením je vypsání nového výběrového řízení, a to pouze na první etapu plánované akce; navíc došlo k podstatnému zredukování zakázky tak, aby nebyla překročena hranice 15.000.000,- Kč, včetně DPH. Byl to navíc sám prvostupňový orgán, který vyslovil názor, že pokud by město smlouvu s žalobcem uzavřelo, podstatným způsobem by tím porušilo zákon, neboť ten neumožňuje uzavřít smlouvu s firmou, jejíž nabídka měla být vyloučena a neměla být vůbec hodnocena. O této skutečnosti nicméně žaloba vůbec nehovoří. Ve zbytku svého vyjádření podala osoba zúčastněná dále chronologický přehled všech relevantních úkonů ve věci, přičemž v dalším odkázala na svá stanoviska učiněná v průběhu předcházejícího správního řízení. Pokud jde o procesní stanovisko k věci, navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Jak soud zjistil z obsahu správního spisu předloženého žalovaným a dokumentace vztahující se k zadání předmětné veřejné zakázky předložené zadavatelem, soud zjistil, že správní řízení v dané věci bylo zahájeno opatřením prvostupňového orgánu ze dne 30.6.2004

zn. VZ/S120/04-153/3196/04-Gar. Jako předmět řízení je zde uveden „Návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele – město Bechyně (...) o námitkách (...) uchazeče ze dne 5.5.2004 proti rozhodnutí zadavatele ze dne 31.3.2004 (...) resp. ostatním úkonům zadavatele učiněným při zadávání veřejné zakázky 'Dostavba ZŠ Libušina ulice č.p. 164' zadávané podle § 49 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, a nedatovanou výzvou“. Z podkladů vztahujících se k předmětnému výběrovému řízení soud dále zjistil, že veřejná zakázka byla v dané věci zadána na základě písemné výzvy zadavatele, učiněné ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, prostřednictvím zmocněnce zadavatele. Z listiny označené jako „Rozhodnutí zadavatele o výsledku výběrového řízení“ ze dne 3.3.2004 dále vyplývá, že výběrová komise vyhodnotila jako nejvhodnější nabídku podanou žalobcem a navrhla vyzvat žalobce k předložení smlouvy o dílo na realizaci předmětu zakázky. V zadávací dokumentaci je dále založen originál listiny zadavatele ze dne 31.3.2004, označené jako „Oznámení rozhodnutí rady města“ adresované žalobci. Zadavatel (bez bližšího vysvětlení) žalobci sdělil, že „Rada města Bechyně na svém jednání v pondělí dne 29.3.2004 rozhodla o tom, že s Vaší firmou nebude podepsána smlouva na akci 'Dostavba ZŠ Libušina 164' a bude vypsáno nové výběrové řízení“. Z podání učiněného u zadavatele dne 8.4.2004 dále vyplývá, že žalobce touto cestou uplatnil námitky proti úkonu zadavatele – rozhodnutí rady města ze dne 29.3.2004. Žalobce v této souvislosti výslovně uvedl, že rozhodnutím zadavatele ze dne 3.3.2004 byl vybrán za vítěze výběrového řízení předmětné veřejné zakázky, přičemž v dokumentaci k výběrovému řízení nebylo zakotveno právo neuzavřít smlouvu o dílo bez udání důvodu se žádným z uchazečů. Rozhodnutí ze dne 29.3.2004 proto představuje porušení zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť zadavatel je povinen s žalobcem uzavřít smlouvu o dílo. S ohledem na tyto skutečnosti se žalobce výslovně dožadoval sjednání nápravy ve smyslu § 56 zákona o zadávání veřejných zakázek. Z obsahu sdělení zadavatele ze dne 19.4.2004 (adresovaného žalobci) bylo dále zjištěno, že rozhodnutím rady města ze dne 6.4.2004 bylo zrušeno předcházející rozhodnutí ze dne 29.3.2004 a současně bylo rozhodnuto o zrušení zadání dané veřejné zakázky, ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Tento postup je dále zadavatelem blíže zdůvodněn. Na popsany postup zadavatele zareagoval žalobce podáním ze dne 22.4.2004, adresovaným prvostupňovému orgánu. Tímto podáním (označeným jako „Námitky proti úkonům zadavatele“) výslovně namítl nezákonnost rozhodnutí zadavatele ze dne 29.3.2004 a dožadoval se sjednání nápravy ve smyslu dokončení původního výběrového řízení a uzavření předpokládané smlouvy o dílo na zadávanou akci. Z obsahu tohoto podání lze též dovodit, že žalobce považoval za nesprávné i rozhodnutí Rady města Bechyně ze dne 6.4.2004, kterým bylo zadání veřejné zakázky zrušeno.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., § 75 odst. 2, věta druhá s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba je důvodná.

Předcházející správní řízení vedené před prvostupňovým orgánem a žalovaným bylo přezkumným řízením vedeným dle § 57 an. zákona o zadávání veřejných zakázek, jehož předmětem bylo přezkoumání zákonnosti úkonů zadavatele učiněných ve věci zadání veřejné zakázky „Dostavba ZŠ Libušina ulice č.p. 164 v Bechyni“.

Jak vyplývá z ustanovení § 53 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, proti jakémukoli úkonu zadavatele (s výjimkami uvedenými v § 54 zákona) může uchazeč (vyjma případů uvedených v § 53 odst. 2) podat námitky, má-li zato, že těmito úkony byl porušen zákon o zadávání veřejných zakázek. Zmiňované ustanovení přitom nerozlišuje, o jaký druh úkonu jde, tedy jde-li o rozhodnutí zadavatele či úkon jiné povahy. Podle ustanovení § 56 odst. 1, věty první zákona o zadávání veřejných zakázek, o oprávněnosti těchto námitek rozhoduje v případě obcí (jsou-li zadavateli) jejich starosta. Ten buď rozhodne o nápravě (§ 56 odst. 1, věta druhá zákona), nebo těmto námitkám nevyhoví, o čemž je povinen uchazeče vyzoomět o poučit ho o možnosti přezkoumání rozhodnutí zadavatele u orgánu dohledu (§ 56 odst. 2 zákona).

obec (starosta) ↗ náprava
↘ nevyhovění (paučnit + vyzoomění)

Odhlédne-li soud od terminologické rozkolísanosti § 57 zákona o zadávání veřejných zakázek (který pod pojmem „rozhodnutí“ nepochybně subsumuje i úkony, které nemají tuto povahu), je zřejmé, že není-li uchazeč srozuměn se způsobem, jakým byly vyřízeny jeho námitky statutárním orgánem zadavatele (starostou obce), může svým návrhem vyvolat přezkoumání řízení u orgánu dohledu (§ 57 odst. 1). Orgán dohledu je v tomto přezkumu vázán pouze označením rozporovaného úkonu („rozhodnutí“), nikoli však již rozsahem uplatněných námitek (§ 57 odst. 5 a contrario).

Pro přezkoumání úkonů zadavatele stanovuje zákon o zadávání veřejných zakázek dva různé procesní režimy. První je uveden v § 59 a upravuje postup orgánu dohledu, je-li předmětem přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Druhý režim je uveden v § 60, který se použije na případy, které nespádají pod režim § 59 zákona.

V projednávané věci se žalobce u prvostupňového orgánu explicitně dožadoval přezkoumání zákonnosti oznámení zadavatele ze dne 31.3.2004 (29.3.2004); dle obsahu jeho návrhu lze dovodit, že námitky se vztahovaly i k navazujícímu sdělení zadavatele ze dne 19.4.2004. Prvostupňový orgán proto zcela správně o těchto námitkách rozhodl v procesním režimu § 60 zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalovaný nicméně výrokem svého rozhodnutí tento procesní režim opustil a výslovně o návrhu žalobce ze dne 22.4.2004 rozhodl ve smyslu § 59 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, tedy v procesním režimu, který se vztahuje výlučně na případy přezkoumávání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Toto rozhodnutí v projednávané věci, vydané zadavatelem dne 3.3.2004, však předmětem návrhu žalobce ve smyslu § 57 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek nebylo. Žalovaný přitom nejen rozhodoval na základě nesprávného ustanovení zákona, ale výrokem svého rozhodnutí nevyčerpал ani předmět řízení – omezil se pouze na „rozhodnutí“ zadavatele ze dne 6.4.2004. Jak však již bylo opakovaně uvedeno, návrhovač se domáhal především přezkoumání oznámení zadavatele ze dne 31.3.2004 (29.3.2004); o tomto úkonu zadavatele výrok druhostupňového rozhodnutí vůbec nehovoří. Sluší na tomto místě upozornit, že tento úkon zadavatele mohl být (mimo řízení vedené před orgánem dohledu) odstraněn toliko postupem vyplývajícím z ustanovení § 56 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, přičemž v případě, kdy je zadavatelem obec, je k takovému postupu oprávněn pouze starosta. Pokud tedy sdělení ze dne 19.4.2004 hovoří o tom, že o zrušení „rozhodnutí“ ze dne 29.3.2004 bylo rozhodnuto radou města na jejím zasedání dne 6.4.2004, jde o úkon absolutně neplatný, pro inkompetenci jmenovaného orgánu. Výrok rozhodnutí žalovaného je tedy vnitřně rozporný a již z tohoto důvodu proto bez dalšího vyvolává nezákonnost tohoto rozhodnutí jako celku.

Pro úplnost soud poznamenává, že k této skutečnosti přihlédl i přes to, že nebyla žalobou výslovně namítána. Jakkoli je totiž dané řízení ovládáno zásadou dispoziční (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.), v případě, kdy soud shledá, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nemůže tuto skutečnost nezohlednit, neboť je zpravidla pojmově vyloučeno jakkoli se dále zabývat důvodností jednotlivých žalobních námitek. Na nepřezkoumatelné rozhodnutí je nutno bez dalšího nahlížet jako na rozhodnutí nezákonné a je povinností soudu v těchto případech nezákonnost takového rozhodnutí deklarovat a rozsudkem je zrušit.

I přes skutečnosti výše uvedené považuje soud za vhodné vyjádřit se v obecné rovině též k žalovaným deklarované kolizi ustanovení § 56 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek a § 60 písm. b) tohoto zákona, neboť zodpovězení této otázky bude mít zásadní význam pro další průběh správního řízení.

Podle ustanovení § 56 odst. 5, věty první zákona o zadávání veřejných zakázek, před uplynutím lhůty pro podání námitek, a jsou-li námitky podány včas, nesmí zadavatel činit žádné úkony směřující k dokončení zadání veřejné zakázky, ani uzavřít smlouvu, ani zadání veřejné zakázky zrušit.

Podle ustanovení § 66 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek je zadavatel povinen zadání veřejné zakázky zrušit, aniž by si toto právo vyhradil v podmínkách zadání veřejné zakázky, kromě důvodů stanovených v § 34 odst. 6 a v § 48 odst. 1, jestliže nastanou okolnosti uvedené pod písm. a) až c) tohoto ustanovení.

Z obsahu výše citovaných ustanovení nelze, dle názoru soudu, dovodit jakoukoli jejich kolizi. Ustanovení § 66 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek navíc není k § 56 odst. 5 tohoto zákona ani ve vztahu speciality. Z dikce § 66 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek nelze dovodit, že by se mělo jednat o postup, který nepodléhá obecnému pravidlu uvedenému v § 56 odst. 5, větě první tohoto zákona. K tomuto závěru nelze dospět ani za použití zásady „*lex posterior derogat priori*“, jak se o to snaží žalovaný, neboť aplikace této zásady je pro danou věc zcela nepřipadná. Je pojmově vyloučeno aplikovat tuto zásadu v rámci jednoho znění konkrétní právní normy, s odkazem na číselné řazení jednotlivých ustanovení. Argumentace žalovaného směřuje obsahově spíše ke vztahu právních norem *lex generalis – lex specialis*; i tato zásada však (jak již bylo uvedeno) není na obě zmiňovaná ustanovení zákona aplikovatelná.

Za akceptovatelný nelze považovat ani názor žalovaného, dle kterého vynětí případů uvedených v § 66 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek z režimu § 56 odst. 5, věty první tohoto zákona, lze odůvodnit rozumným výkladem zákona. Pro takový postup není důvod, neboť, jak již bylo opakovaně konstatováno, mezi oběma ustanoveními neexistuje žádný konflikt, který by bylo nutno tímto způsobem interpretačně odstraňovat. Nelze navíc ani přehlédnout, že žalovaný při obhajování tohoto názoru vychází z předpokladu, že postup pro zrušení zadání veřejné zakázky, ve smyslu § 66 odst. 1 zákona, je objektivně dán. Žalovaný tak zcela odhlíží od případů, kdy by postup ve smyslu § 66 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek byl fakticky v rozporu s podmínkami v něm uvedenými. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že i takové rozhodnutí zadavatele je ze strany orgánu dohledu přezkoumatelné a jeho případným odstraněním ve smyslu § 60 písm. b) zákona, by mohlo být dosaženo řádného vypořádání předchozích námitek.

Pokud budou výše uvedené závěry aplikovány na projednávanou věc, lze, zcela ve shodě s prvostupňovým orgánem, konstatovat, že podáním námítky proti rozhodnutí zadavatele ze dne 31.3.2004 (29.3.2004) byly naplněny podmínky § 56 odst. 5, věty první zákona o zadávání veřejných zakázek a zadavatel byl proto povinen zdržet se až do konečného vyřešení těchto námitek nejen úkonů směřujících k zadání veřejné zakázky či uzavření smlouvy, ale též úkonu, kterým by zadání veřejné zakázky bylo zrušeno. Soud tedy sdílí názor prvostupňového orgánu, že zadavatel pochybil, pokud při existenci včas podané námítky žalobce proti jeho úkonu ze dne 31.3.2004 (29.3.2004) nevyčkal do doby, kdy bude tato námítka vyřízena některým z postupů uvedených v § 56 odst. 1 a 2 zákona a rozhodl o zrušení zadání veřejné zakázky ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona. Z těchto důvodů nelze mít proto výhrady ani k další části výroku prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo zadavateli uloženo odpovídající opatření, ve smyslu § 60 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti považuje soud za daného stavu věci za nadbytečné vyjadřovat se k otázce obhajitelnosti postupu zadavatele z pohledu naplnění zákonných podmínek pro postup dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno bez toho, že by pro takový postup byly splněny procesní podmínky. Rozebírání dalších aspektů zákonnosti takového aktu by tak nemělo praktický význam.

Vzhledem na výše konstatovanou nezákonnost rozhodnutí žalovaného soudu nezbylo, než toto rozhodnutí zrušit, a to za podmínek vyplývajících z ustanovení § 78 odst. 1, věty první s.ř.s.

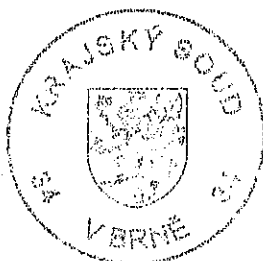
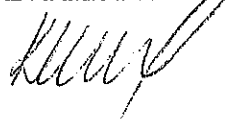
Vyrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v dané věci zcela úspěšný a soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, když současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést, byť i k jen částečnému, nepřiznání těchto nákladů. Náhrada nákladů řízení je představována soudním poplatkem ve výši 2.000,- Kč, který žalobce v souvislosti s tímto řízením vynaložil a odměnou právní zástupkyně žalobce za dva úkony právní pomoci po 1.000,- Kč a dvěma režijními paušály jejich hotových výdajů po 75,- Kč, vše v souladu s příslušnými ustanoveními advokátního tarifu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 29.12.2005

Za správnost vyhotovení:

Eva Kloudová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v. r.
předseda senátu